

Debreceni Ítéltábla

Gf.IV.30.155/2023/6.

A Debreceni Ítéltábla a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Szabolcs-Szatmár-Bereg Vármegyei Adóigazgatósága (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Vincze Vanda kamarai jogtanácsos) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek -, a dr. Szabó József ügyvéd (FÉL CÍME) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME) alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 2023. január 19-én meghozott 9.G.40.137/2021/37-I. számú ítélete ellen az alperes részéről 38. sorszámon benyújtott fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban – a 2023. szeptember 6-án megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 15 000 (Tizenötezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az állam javára – az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára az ítélet meghozatalának dátumát követő 60. napig 48 000 (Negyvennyolcezer) forint meg nem fizetett fellebbezési illetéket. Az illeték megfizetése során a Debreceni Ítéltábla megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Ez ellen a ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a 37-I. sorszámon meghozott ítéletében megállapította, hogy az alperes mint a KFT. „felszámolás alatt” az adós volt vezető tisztségviselője a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el és ezzel okozati összefüggésben a felperes 20 506 114 forint összegű hitelezői követelésének teljes mértékben történő kielégítését megghiúsította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 30 000 forint perköltséget, az államnak pedig 36 000 forint feljegyzett eljárási illetéket.

[2] Az ítéletben megállapított, a fellebbezés elbírálása szempontjából releváns tényállás a következő volt:

[3] Az alperes a megalakulásától kezdődően tagja és önálló képviseleti joggal rendelkező vezető tisztségviselője volt a cégjegyzékbe 2018. november 12-én bejegyzett KFT.-nak (a

továbbiakban: adós). A Nyíregyházi Törvényszék Cégbírósága a Cgt.15-09-085483/19. számú határozatával az alperest eltiltotta a vezető tisztségviselői tevékenység folytatásától, amely határozatra tekintettel az alperesnek az adós gazdasági társaságban fennállt vezető tisztségviselői jogviszonyát 2020. június 8-i hatállyal törölte a cégjegyzékből. 2020. június 22-én az alperes az adós gazdasági társaságban meglévő üzletrészt B.K.-ra ruházta át, aki akként határozott, hogy a továbbiakban maga látja el a társaság ügyvezetését. Az ekkor felvett taggyűlési jegyzőkönyvben azt is rögzítették, hogy az új tulajdonos az adós fennálló adótartozásának ismeretében vásárolja meg az üzletrészt és vállalja a tartozás rendezését. A 2020. június 22-i taggyűlésen elhatározott változásokat azonban a cégjegyzékbe nem jegyezték be, mivel az adós a változásbejegyzési kérelme hiányosságait a cégbíróság felhívása ellenére sem pótolta.

[4] 2019. évben az adóhatóság az adós gazdálkodó szervezetnél utólagos adóellenőrzést végzett, amelynek eredményeként – a 2018. november 12-től 2018. december 31-ig terjedő időszakra – a társaság terhére 13 188 000 forint adókülönböt és adóhiányt, valamint 6 594 000 forint adóbírságot és 741 000 forint késedelmi pótlékot állapított meg. Az alperes adóellenőrzés során az adóhatósággal nem működött közre, a társaság bizonylatait nem adta át a hatóság részére. Az adóellenőrzés eredményeként megállapított adótartozását az adós önként nem fizette meg, ezért vele szemben előbb végrehajtási eljárás, majd a 2020. szeptember 21-én előterjesztett kérelemre felszámolási eljárás indult, amelyben a Nyíregyházi Törvényszék megállapította az adós fizetéseképtelenségét és 2021. január 22-i kezdő időponttal elrendelte a felszámolását. A felszámolási eljárásban a felperes 20 506 114 forint összegben jelentett be hitelezői igényt, amelyet a felszámoló nyilvántartásba vett. A felszámolási eljárás során az alperes mint az adós utolsó cégjegyzékbe bejegyzett vezető tisztségviselője „A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról” szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 31. §-ában előírt kötelezettségeit nem teljesítette, tevékenységet záró mérleget nem készített, a társaság könyvelési anyagát a felszámolónak nem adta át. 2019-től kezdődően az adós az éves beszámoló letétbe helyezésére és közzétételére vonatkozó kötelezettségét sem teljesítette. Mindezekre tekintettel a felszámoló 2021. szeptember 28-án – irat- és vagyonhiányra hivatkozással – a felszámolási eljárás egyszerűsített módon történő befejezését kérte a bíróságtól. A felszámolási eljárást lefolytató Nyíregyházi Törvényszék a 2022. február 10-én meghozott és 2022. március 10-én jogerőre emelkedett 9.Fpk.404/2020/52. számú végzésével a felszámoló által előterjesztett egyszerűsített záróanyagot jóváhagyta, amely végzés alapján a cégbíróság az adóst 2022. március 10-i hatállyal törölte a cégjegyzékből. A felszámolási eljárásban a felperes nyilvántartásba vett hitelezői igénye kielégítetlen maradt.

[5] A felperes az elsőfokú bírósághoz 2021. október 6-án benyújtott keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes mint az adós vezető tisztségviselője a társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezését követően feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el és ezzel okozati összefüggésben a felperes 20 506 114 forint összegű követelésének a teljes mértékben történő kielégítését megghiúsította. A keresetében a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdésében foglaltak alkalmazását kérte egyrészt arra hivatkozással, hogy az alperes elmulasztotta az adós 2019. évi beszámolójának letétbe helyezésére és közzétételére vonatkozó kötelezettsége teljesítését, másrészt arra tekintettel, hogy az alperes nem teljesítette a Cstv. 31. §-ában előírt kötelezettségeit. Az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkezésének időpontjaként 2020. május 20-át (helyesen: május 28-át, az adóssal szembeni adóvégrehajtási eljárás megindításának időpontját) jelölte meg. A keresetében vagyoni biztosíték nyújtására is kérte az alperest kötelezni, amely kérelmét az elsőfokú bíróság megalapozottnak találta és a

9.G.40.137/2021/15-I. számú végzésében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a Nyíregyházi Törvényszék Gazdasági Hivatala letéti számlájára 20 506 114 forint vagyoni biztosítékot. E végzés ellen az alperes fellebbezést terjesztett elő, azonban azt az elsőfokú bíróság a 2022. június 27-én meghozott és 2022. július 14-én jogerőre emelkedett 9.G.40.137/2021/22. számú végzésével visszautasította.

[6] Az alperes az érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

[7] Előadta, hogy a vezető tisztségviselői tevékenységét – annak fennállása alatt – a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, a társaság bevételeit a cég működésével, fenntartásával kapcsolatos kiadásokra használta fel. A társaság egyedüli tagjaként is mindent megtett a törvényes működés fenntartása érdekében. Ezt a célt szolgálta az üzletrésze értékesítése is, mivel a vevő vállalta a társaság adótartozásának kiegyenlítését. Azt ugyanakkor maga sem vitatta, hogy a tulajdonosváltás ténye, valamint az új törvényes képviselő személye a cégjegyzékbe nem került bejegyzésre. Az adóhatóság által megállapított adóhiány tényét szintén nem vitatta, azonban állította, hogy az nem az ő tevékenysége, hanem könyvelési hibák, illetve hiányosságok miatt keletkezett. Ennek az állításának az igazolására pedig indítványozta az adós könyvelési feladatait ellátó H.né S. M. tanúként történő meghallgatását.

[8] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozottnak találta. Megállapította, hogy a felperes a felszámolási eljárásban benyújtott zárójelentés és az azt jóváhagyó záróvégzés csatolásával igazolta a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdésébe foglalt bizonyítási szabály alkalmazhatóságát, az adós adófolyószámla kivonatainak és fizetési felszólításának csatolásával, valamint a közhiteles cégnyilvántartási adatokkal pedig azt is kellően bizonyította, hogy az adós legkésőbb 2020. május 20-ától (helyesen: május 28.) fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. Mindezekre tekintettel pedig a felelősség alóli mentesülése érdekében a perben már az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint azonban az alperes részéről előterjesztett bizonyítási eszközök ezen körülmények bizonyítására nem voltak alkalmasak.

[9] Az alperes részéről indítványozott tanúbizonyítással összefüggésben megállapította, hogy azt az alperes olyan körülmények (megállapított adóhiány okai) igazolására terjesztette elő, amelyek tárgyában egyrészt a bíróságnak okirati bizonyítékok (zárójelentés, záróvégzés, adóhatósági ellenőrzés jegyzőkönyve) álltak a rendelkezésére, másrészt a kereset elbírálása szempontjából közömbösek voltak, hiszen az adóhatósági határozat felülbírlata nem tartozik a Cstv. 33/A. §-a szerinti eljárás keretei közé. Emiatt az elsőfokú bíróság előbb ugyan elrendelte az alperes által megjelölt tanú tanúként történő meghallgatását, utóbb azonban ezt a döntését megváltoztatta és az alperesnek a H.né S. M. tanúkenti meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványát elutasította.

[10] Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint az alperes részéről az iratokhoz csatolt, 2020. június 22-i taggyűlésről készült jegyzőkönyvet szintén nem lehetett olyan bizonyítéknak tekinteni, amely azt bizonyítaná, hogy az alperes a hitelezői érdekek védelmében járt el akkor, „amikor egy harmadik személy, üzletrész vevőjének – lehetséges – magatartására alapította saját mentesülését a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdése szerinti vélelmes perben”.

[11] Az elsőfokú bíróság rámutatott továbbá arra, hogy a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdésében meghatározott bizonyítási szabály alkalmazása esetén a felperesnek nem feladata a hitelezői

érdekekkel ellentétes ügyvezetői magatartás bizonyítása, sőt megjelölése sem. Ebben az esetben a mentesülése érdekében a vezető tisztségviselőnek kell megjelölnie és bizonyítania azokat a konkrét intézkedéseket, amelyekkel a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette. A jelen esetben azonban az alperes által előterjesztett bizonyítási indítvány nem volt alkalmas arra, hogy hitelt érdemlően bizonyítsa a mentesülését megalapozó körülményeket.

[12] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását kérte.

[13] A fellebbezésében „A polgári perrendtartásról” szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. §-ának (1) és (3) bekezdéseiben meghatározott felülbírálati jogkörök alkalmazását kérve előadta, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 276. §-ának (1) és (5) bekezdéseibe foglalt eljárási szabályokat azzal, hogy előbb helyt adott a tanúbizonyítási indítványának, utóbb azonban annak ellenére mellőzte annak fogantatását, hogy az irányadó tényállás és a peres felek nyilatkozatai tekintetében olyan változás nem következett be, amely a korábban már elrendelt bizonyítási indítványnak a Pp. 276. §-a (5) bekezdés szerinti mellőzését lehetővé tette volna. Ezért a fellebbezésében a Pp. 369. §-a (3) bekezdésének *b)* és *c)* pontjaira hivatkozással azt kérte, hogy az elsőfokú bíróság által mellőzött tanúbizonyítást az ítéltábla folytassa le, a megállapított tényállást annak figyelembevételével módosítsa, a módosított tényállás alapján pedig az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezésében foglaltak szerint változtassa meg.

[14] A fellebbezés nem alapos.

[15] Az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben feltárta és azt helyesen állapította meg, az így megállapított tényállásból pedig az általa helyesen megjelölt jogszabályok helytálló alkalmazásával érdemben helyes döntést hozott. Az alperes fellebbezésében előadottak pedig nem szolgálhattak alapul az elsőfokú bíróság részéről eljárási szabálysértés nélkül meghozott, megalapozott és kellően megindokolt döntés megváltoztatásához vagy hatályon kívül helyezéséhez. Emiatt az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján – az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal azonos jogszabályi rendelkezésekre és jogi indoklásra utalással – helybenhagyta.

[16] Csupán a fellebbezésben előadottakra hivatkozással mutat rá az ítéltábla a következőkre:

[17] Az alperes a fellebbezése indokaként kizárólag a Pp. 276. §-ának (1) és (5) bekezdéseibe foglalt rendelkezések megsértésére hivatkozott, ezért – figyelemmel a Pp. 370. §-ának (1) bekezdésében foglaltakra – az ítéltábla is csak ebben a körben bírálhatta felül az elsőfokú bíróság ítéletét. Ennek eredményeként pedig azt állapította meg, hogy téves az alperesnek az az állítása, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést követett el azzal, hogy előbb helyt adott a tanúbizonyítási indítványának, utóbb azonban annak ellenére mellőzte annak fogantatását, hogy az irányadó tényállás és a peres felek nyilatkozatai tekintetében változás nem következett be. A Pp. 276. §-ának (3) bekezdése szerint ugyanis a bíróság a fél által előterjesztett bizonyítási indítványhoz, a bizonyítás felvétele tárgyában hozott határozatához nincs kötve. E rendelkezésnek a Pp. 276. §-ának (1) és (5) bekezdéseibe foglalt szabályokkal való egybevetéséből pedig az a következtetés vonható le, hogy a bíróság a bizonyítást elrendelő végzését – a bizonyítás fogantatása előtt – nem csupán a tényállás vagy a felek

nyilatkozatainak változása esetén változtathatja meg, hanem akkor is, ha utóbb állapítja meg, hogy annak lefolytatása a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelen.

[18] Az adott esetben az elsőfokú bíróság a 37/I. számú végzésében kellően megindokolta, hogy miért mellőzte az általa korábban elrendelt tanúbizonyítás foganatosítását, a végzésben megjelölt indokokkal pedig az ítéltábla is teljes mértékben egyetértett. Az alperes ugyanis annak igazolására kérte H.né S. M. meghallgatását, hogy az adóhatóság által megállapított adóhiány nem az ő vezető tisztségviselői tevékenysége, hanem könyvelési hibák, illetve hiányosságok miatt keletkezett. Az alperesnek ez az állítása azonban annak bizonyítása esetén sem eredményezhette volna a felelősség alóli mentesülését, mivel az nem volt alkalmas annak igazolására, hogy a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette [Cstv. 33/A. § (5) bekezdés]. Emiatt az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes által indítványozott bizonyítás lefolytatása szükségtelen a jogvita elbírálása szempontjából, erre tekintettel pedig a Pp. 276. §-ának (5) bekezdése alapján jogszerűen mellőzte annak foganatosítását. A jogvita elbírálása szempontjából szükségtelen bizonyítás lefolytatására pedig a másodfokú eljárásban sem kerülhetett sor, ezért azt az alperes alaptalanul kérte a fellebbezésében.

[19] Helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság az ítélete indokolásában arra is, hogy a Cstv. 33/A. §-ának (5) bekezdésére alapított kérelem esetén a felperesnek a speciális bizonyítási szabály alkalmazását megalapozó tényeken kívül egyéb, a hitelezői érdekekkel ellentétes (konkrét) ügyvezetői magatartást nem kell sem megjelölnie, sem bizonyítania. Ebben az esetben tehát a mentesülése érdekében a vezető tisztségviselőnek kell megjelölnie és bizonyítania azokat a konkrét intézkedéseket, amelyekkel azt kívánja bizonyítani, hogy a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette. Az adott esetben azonban az alperes ilyen körülmények fennállását nem bizonyította, az általa előterjesztett (egyetlen) bizonyítási indítvány pedig e körülmények bizonyítására nem volt alkalmas.

[20] A fellebbezés eredménytelen maradt, ezért az alperesnek a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából származó saját másodfokú perköltsége a Pp. 83. §-ának (4) bekezdése alapján a terhén maradt.

[21] A Pp. 83. §-ának (1) bekezdése alapján az alperes köteles továbbá megtéríteni a felperesnek az általa „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 4. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján alkalmazott 3. §-ának (3) bekezdésére tekintettel felszámított, a jogi képviselője kamarai jogtanácsosi munkadíjából származó másodfokú perköltségét, amelynek összegét az ítéltábla a felszámított 15 000 forintban határozta meg, mivel az arányban állt a kifejtett kamarai jogtanácsosi tevékenységgel.

[22] A Pp. 101. §-ának (1) bekezdése és a 102. §-ának (1) bekezdése alapján az alperes köteles továbbá megtéríteni az államnak „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. §-a (1) bekezdésének v) pontja alapján – a per tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán – feljegyzett, az Itv. 39. §-a (3) bekezdésének c) pontja és a 46. §-ának (1) bekezdése szerint számított 48 000 forint fellebbezési eljárási illetéket. Tájékoztatja az ítéltábla az alperest, hogy amennyiben az első- és másodfokú eljárásban felmerült illeték megfizetésére történő felhívásnak önként nem tesz eleget a megjelölt határidőben, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezését kell alkalmazni.

Debrecen, 2023. szeptember 6.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos s.k. előadó bíró,
Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. bíró